

Arrest

nr. 157 391 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissingen worden als volgt opgelijst in de nota met opmerkingen:

“Verzoeker diende op 14.06.2012 een asielaanvraag in.

Op 18.06.2012 werd verzoekers asielaanvraag overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 18.07.2012 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

De adjunct-Commissaris-generaal heeft op 01.08.2012 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren.

Tegen de beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal van 01.08.2012 diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 91.543 dd. 13.11.2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd.

Op 07.09.2012 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Hiertegen werd door de verzoeker een vordering tot schorsing en annulatieberoep ingediend, die bij arrest dd. 08.02.2013 nr. 96.734 werd verworpen.

Verzoeker diende op 17.09.2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging besliste op 18.01.2013 de aanvraag dd. 17.09.2012 onontvankelijk te verklaren.

Op 21.01.2013 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Tegen voormelde beslissing dd. 21.01.2013 werd door verzoeker een vordering tot schorsing en annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar bij arrest nr. 102.798 dd. 14.05.2013 de afstand van geding werd vastgesteld.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging besliste op 04.06.2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Tevens besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod voor een duur van 2 jaar (bijlage 13sexies).

Diezelfde dag werd besloten verzoeker vrij te laten op grond van nieuwe elementen."

Op 15 juni 2015 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

Op 15 juni 2015 besliste de verwerende partij tevens tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is in de Nederlandse taal gemotiveerd als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam [P.]

Voornaam: [A.]

[...]

Nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval: van Litouwse nationaliteit

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.06.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valsheid in geschriften en gebruik ervan bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. PV:AN.16.L7.005107/2015 van de politie MINOS.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 24/01/2013.

Om deze redenen wordt hem een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

X de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene kwam op 13.06.2012 volgens eigen verklaring aan in België en diende vervolgens een asielaanvraag in op 14.06.2012. Deze aanvraag werd afgesloten met een weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 21.01.2013 en hem betekend op 24.01.2013.

Bovendien diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op 17.09.2012 op basis van artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 op basis van medische redenen. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18.01.2013. De arts van de Dienst Vreemdelingenzaken, verantwoordelijk voor de beoordeling van gezondheidsproblemen suggereert een mogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst alwaar de persoon in feite zijn medische behandeling kan volgen.

Er bestaat geen reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst. Er is aldaar geen echte bedreiging voor de fysieke integriteit meer.

Bijgevolg is een repatriëring naar land van herkomst mogelijk.

De beslissing werd aan betrokkene op 15.06.2015 betekend.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor valsheid in geschriften en gebruik ervan bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Hij werd heden op heterdaad betrapt door de politie MINOS op het gebruik van een vervalst Lithouws paspoort dat hem niet toebehoort op naam van [P.A.] geboren op 27.05.1989 van Lithouwse nationaliteit. PV : AN.16.L7.005107/2015.

Aangezien hij dit vervalst Litouws paspoort heeft voorgelegd aan de politie zoals blijkt uit het administratieve verslagen, is het bewezen dat hij hiermee trachtte, op een frauduleuze manier, verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Daarenboven bestaat een risico op onderduiken, daar hij geen officieel adres in België heeft.

Om deze redenen wordt hem een inreisverbod van VIER jaar opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid

Uit een aanvulling van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 juli 2015 werd gerepatriëerd naar Armenië. Dit wordt ter terechtzitting bevestigd door de verzoekende partij.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft derhalve uitvoering gekregen. Verzoeker wordt niet langer vastgehouden.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto artikel 39/2, §2 van dezelfde wet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Ter terechtzitting bevraagd naar het belang van verzoekende partij bij de handhaving van haar beroep, voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het feit dat zij zich niet meer op het Belgisch grondgebied bevindt, zodat een schending van artikel 3 EVRM wegens politieke problemen in het land van herkomst niet meer dienstig kan worden opgeworpen zonder het belang dat verzoekende partij heeft bij deze grief te actualiseren, te meer daar de asielaanvraag van verzoekende partij werd verworpen, en zodat een schending van artikel 8 EVRM evenmin dienstig kan worden opgeworpen wegens het gebrek aan bindingen en relaties met het herkomstland zonder het belang dat verzoekende partij heeft bij deze grief te actualiseren, te meer daar verzoeker nooit een verblijfsaanvraag heeft ingediend om die reden, stelt de verzoekende partij geen belang meer te hebben.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad dient derhalve geen uitspraak te doen over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, dit om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen het inreisverbod.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zij geeft de volgende toelichting:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker heeft immers politieke problemen in Armenië: zie bewijzen in het administratief dossier.

Verzoeker is bovendien al lang afwezig in het land van herkomst en hij heeft daar geen woning en kan er geen job meer vinden.

Verzoeker diende bij aankomst op 14 juni 2012 een asielaanvraag in die werd afgewezen door beslissingen van de DVZ dd. 21.01.2013.

Tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag diende verzoeker op 17.09.2012 een regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die op 18 januari 2013 onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker verblijft reeds meer dan 3 jaar in België waar momenteel centrum van zijn belangen is! Zo staat dan ook vast dat verzoeker, ingevolge zijn langdurig verblijf in België geen enkele bindingen noch relaties onderhoudt met zijn herkomstland en zich derhalve onmogelijk in regel kan stellen op administratief vlak met de bevoegde autoriteiten aldaar, mede en vooral gelet op het feit dat hij in zijn thuisland niemand meer heeft waarop hij kan terugvallen.

Verzoeker heeft tevens in België getracht zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren. Hij kan niet terugkeren naar het land van herkomst omwille van politieke problemen: zie zijn asielaanvraag dd. 14.06.2012.

Zijn terugkeer naar het land van herkomst is bijgevolg helemaal geen optie.

Hij probeerde ten eerste om een wettig verblijf in België te bekomen via asielaanvraag en aanvraag uit artikel 9ter Vreemdelingenwet, maar dat lukte hem helaas niet.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, 'm.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Hem terugsturen zou tevens een scheiding uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. eerbiediging van privé- en gezinsleven.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het gaat in casu over een samenhang van verschillende omstandigheden die samen zeker als buitengewoon beschouwd kunnen worden.

Dat zijn de redenen waarom mijn cliënt geen gevolg heeft gegeven van vorige bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker vindt het inreisverbod van 4 jaar te zwaar. Uit de motivatie van de beslissing kan men niet achterhalen op welke grond zo een lange inreisverbod op verzoeker werd opgelegd.

Verzoeker vindt zijn vasthouding tevens te zwaar. Er was absoluut geen sprake van enig onderduiken verblijf in België. Verzoeker probeerde steeds een wettig verblijf in België te bekomen doch is het hem helaas nooit gelukt.

De tegenpartij houdt tevens geen rekening met bijzonder moeilijke situatie waarin verzoeker zich momenteel bevindt. Volgens de verklaringen van verzoeker heeft hij immers niemand meer in zijn land van herkomst, geen gezin of familieleden wacht hem hinder nog."

3.2. Uit voormeld citaat blijkt dat het betoog ter ondersteuning van het enig middel grotendeels is gericht tegen de eerste bestreden beslissing waarbij het gebrek aan belang werd vastgesteld (zie punt 2).

3.3. De enige grief van verzoeker gericht tegen de tweede bestreden beslissing is: "Verzoeker vindt het inreisverbod van 4 jaar te zwaar. Uit de motivatie van de beslissing kan men niet achterhalen op welke grond zo een lange inreisverbod op verzoeker werd opgelegd."

3.4. Verzoekers betoog mist feitelijke grondslag. Immers kan in de tweede bestreden beslissing gelezen worden "Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft: X de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden", waarna dit omstandig wordt toegelicht. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt derhalve niet aangetoond. Met zijn simpel betoog dat hij het inreisverbod te zwaar vindt toont verzoeker geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.5. Dienvolgens is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA